

referèndum. Un referèndum que l'estat espanyol nega de manera rotunda.

Ada Colau ha explicat clarament que amb l'hegemonia de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) no es resoldrà mai la qüestió nacional de Catalunya; i sobretot, continuaran les polítiques de retallades i austeritat. CDC i la burgesia catalana són tan responsables com el PP de l'aplicació dels dictats de la Troika a Catalunya (i també a la resta de l'Estat).

La clau per Colau és explicar, i estem totalment d'acord, que la classe treballadora catalana té a la resta de l'estat els seus millors aliats, tant en la lluita social com en el «dret a decidir». És a dir, la lluita de la classe treballadora en el seu conjunt és la millor garantia dels drets socials i també dels drets democràtics. Les forces existeixen, de Barcelona a Madrid, passant per Cadis, València, Santiago, Pamplona, etc: un únic i mateix anhel de transformació social profunda.

Més de 2000 persones van participar activament en la elaboració del programa de En Comú Podem on s'explica que s'ha d'obrir ja un procés constituent català no subordinat, amb l'objectiu de decidir-ho tot, no només l'encaix que Catalunya vol tenir amb Espanya. A més a més aquest programa té el mèrit d'incloure la nacionalització de les Elèctriques, una consigna que PODEMOS ha lamentablement deixat enrere en el seu programa nacional.

Independència Sí o No? Els marxistes estem a favor de la unió i integració voluntària dels pobles en peu d'igualtat, per avançar de manera solidària i fraternal en la resolució dels nostres problemes en direcció d'un món socialista i sense fronteres. Així mateix, ens oposem implacablement a

la retenció forçosa de qualsevol poble dins de les fronteres d'un Estat, i per això defensem el dret d'autodeterminació per a Catalunya.

Als companys de la CUP que ens pregunten "¿esteu a favor de la independència?" la nostra resposta és "la independència per fer què?". La independència per tenir una Catalunya governada per CDC no canviaria res, el que volem és canviar-ho tot. Ens agrada molt la seva consigna "Governem-nos". Sí, però per governar-nos sobre tots els aspectes hem de trencar amb el capitalisme i expropiar les 100 famílies que governen Catalunya sense presentar-se a les eleccions i que estan estrictament vinculades a les mateixes empreses del IBEX-35 que governen Espanya.

El Procés Constituent i la República Catalana És evident que l'aspiració a l'autogovern nacional a Catalunya fa que la discussió sobre la necessitat d'un procés constituent es plantegi de manera més aguda i immediata. Nosaltres estem d'acord amb l'obertura d'un procés constituent català no subordinat a la resta de l'Estat espanyol, per debatre no només quina relació volem tenir amb la resta de pobles de l'estat i la forma institucional de govern, sinó també el sistema econòmic que volem adoptar.

Per fer això necessitem 3 coses: trencar amb CDC, guanyar la classe treballadora catalana a una perspectiva de canvi radical, i guanyar el suport de la classe treballadora de la resta de l'estat.

El repte que té Podem amb En Comú Podem i les altres candidatures d'unitat popular, és justament guanyar el govern. Però, arribar al govern per fer què? Per gestionar l'austeritat i les retallades, com va acabar fent Tsipras a Grècia?

L'experiència grega ens ha ensenyat que no n'hi ha prou amb guanyar unes eleccions. Si la classe dominant conserva a les seves mans les palanques fonamentals de l'economia, podem guanyar totes les eleccions que vulguem però no canviarem res. Necessitem un programa de nacionalització de les palanques fonamentals de l'economia com a primera condició per arribar a una planificació democràtica de la producció, des de baix, en benefici de la majoria.

A més, sense mobilització del carrer, no canviarem mai les relacions de força dins de la societat. Guanyem el govern, mobilitzem tots els llocs de treball, les universitats i els barris per concretar la ruptura amb l'horror sense fi que és el capitalisme. Imaginem quin poder tindria un procés constituent català que posés en discussió el capitalisme acompanyat d'una crida a fer el mateix a tot l'estat. L'entusiasme seria desbordant. Podria ser, com en 1931, el primer pas cap a la República, però en aquest cas cap a la República Socialista Federal de la qual formés part una República Catalana. Pensem que aquesta postura és la més realista que es pugui tenir, i per citar el company David Fernández, "la resta, fum".

LLUITA DE CLASSES

REVISTA DEL CORRENT LLUITA DE CLASSES - CORRENT MARXISTA INTERNACIONAL

www.luchadeclasses.org

**Contra la guerra, la injustícia social,
la desigualtat, l'explotació,
el capitalisme, l'imperialisme ...**

Contacta amb LLUITA DE CLASSES

Tel. 634 227 481 · contacto@luchadeclasses.org

Catalunya, la independència, la República i els interessos de la classe treballadora

Totes les mirades estan posades a Catalunya després de la Declaració del Parlament d'inici de "desconnexió" amb l'Estat espanyol, aprovada al novembre amb els vots de Junts pel Sí (CDC-ERC) i la CUP, i després de la negativa d'aquesta última - fins ara - d'investir Artur Mas com a President de la Generalitat.

La Declaració parlava d'obrir un procés constituent cap a una república catalana, i de desobeir el Tribunal Constitucional, entre altres coses. Inclou a més un annex amb una sèrie de mesures socials prioritàries -que ja estan duent a terme diversos «ajuntaments del canvi», com els de Barcelona o Madrid- que s'aplicarien desobeint el veto de tribunals espanyols (per exemple, el decret de pobresa energètica).

La Declaració traçava un full de ruta cap a la independència, però no plantejava la necessitat d'un referèndum sobre aquesta qüestió crucial. Els companys de les CUP ja van dir que el mandat de les eleccions del 27S no era suficient per declarar la independència. Davant d'aquesta situació, els diputats de Catalunya Sí que és Pot (CSQP), on participa Podem, haurien d'haver votat a favor de l'annex (que no contradiu el nostre programa, al contrari) i haver-se abstingut en la votació de la Declaració, evitant votar en bloc amb el búnquer "constitucionalista" espanyol de PP, Ciutadans i PSC, com finalment van fer.

Amenaces reaccionàries del búnquer "espanyolista"

El Govern del PP i l'aparell d'estat espanyol no van trigar a demostrar novament el seu caràcter reaccionari, utilitzant el Tribunal Constitucional com un instrument de repressió política contra un Parlament votat legítimament pel poble de Catalunya, declarant nul·la aquesta Declaració. Ministres que diuen que es tancarà el finançament de Catalunya, que se suspendrà l'autonomia, que això és una "sublevació" que s'ha de "sofocar", recordant que les forces de seguretat de l'estat a Catalunya tenen la obligació de "defensar la Constitució". Fins i tot l'antic dirigent del PSOE Alfonso Guerra es va afegir a la cridòria històrica dient que s'ha d'actuar "com va actuar la República del 34", es a dir la República de Gil Robles, Lerroux y la CEDA que va ofegar en sang la Comuna d'Asturies.

És evident que Rajoy vol utilitzar la qüestió nacional per capitalitzar el vot nacionalista espanyol en les eleccions del 20-D.

La legitimitat que pugui tenir un tribunal constitucional totalment mediatitzat pel govern de Rajoy és dubtosa. A

més, la Constitució del 78 representa la farsa pseudo-democràtica de la Transició, i es basa en el reconeixement d'un Cap d'Estat no electe que va ser imposat per Franco, la impunitat dels crims del franquisme, la bandera espanyola franquista i la unitat d'Espanya «per la gràcia de Déu» que nega el dret democràtic d'autodeterminació a les nacionalitats històriques.

CDC es treu la màscara i prepara la traïció De totes maneres, la Declaració ha demostrat ser un parany del partit de Mas, CDC. En realitat, va ser una concessió de Junts pel Sí a les CUP, per aconseguir el seu suport per a la investidura de Mas, però que no tenia la més mínima intenció d'aplicar, com tampoc el seu annex. Ara, donat que CDC exigeix a la CUP el suport a la investidura de Mas com a President per tirar endavant el procés independentista, la negativa reiterada de la CUP li brinda a CDC una excusa perfecta per fer marxa enrere i buscar una sortida fàcil a l'embolic en què s'ha ficat, i que ha començat a generar una forta oposició interna en els sectors del partit més vinculats a la gran burgesia catalana que no té cap interès en la independència. De fet Francesc Homs - el cap de llista de

Democràcia i Llibertat (la nova sigla on s'amaga CDC per a les generals) - va declarar que "el NO de la CUP suspèn la resolució d'inici del Procés". A més a més l'ex conseller Felip Puig i Miquel Roca van deixar clar que "la negociació amb la CUP supera els límits de CDC", és a dir els límits de classe de la burgesia catalana que només desitja que continuï l'estatus quo d'austeritat per als treballadors i de negocis milionaris per a ells. La prova final que la declaració sigui un parany ens la van oferir les al·legacions presentades per part del Parlament al TC després que aquest últim anul·lés la resolució: aquí es declara que "només pot ser considerada com una declaració mitjançant la qual el Parlament manifesta una voluntat política, que, en si mateixa, no pot conculcar el marc constitucional ni estatutari ja que aquest no prohibeix l'expressió i la defensa de projectes polítics no coincidents amb la Constitució", o sigui algo que no té cap valor normatiu i vinculant. Això demostra que CDC no té cap intenció de desobeir a L'Estat ni d'aplicar les mesures de la resolució.

És clar que CDC vol, de manera desesperada, assegurar la investidura de Mas per després del 20-D i negociar una sortida pactada amb els seus germans de classe de la

burguesia espanyola. Així, el PSC-PSOE diu ara que donaria suport a la investidura de Mas si Junts pel Sí guarda en un calaix el procés independentista. De tota manera, no és probable que ningú mogui fitxa fins a conèixer els resultats de les eleccions del 20-D i es conegui quin govern hi haurà a Madrid en les setmanes següents.

L'assemblea de la CUP del 29N la insistència de la CUP sobre mesures concretes d'un pla de xoc social està desenmascarant l'autèntic caràcter de CDC. Cal saludar els resultats del vot consultiu a l'assemblea de la CUP a Manresa del 29N. La gran majoria dels militants de la formació anticapitalista ha demostrat tenir un bon instint de classe, rebutjant l'idea d'investir Artur Mas. Com ha explicat molt clarament Anna Gabriel "els de JxS no volen ni sentir parlar de revertir les privatitzacions". Aquesta és la qüestió crucial: és impossible conciliar els interessos de classe de CDC amb el pla de xoc presentat per la CUP com a condició d'un potencial acord. CSQP hauria de fer una crida a la CUP a trencar amb CDC i presionar a ERC a fer el mateix i engegar junts un Procés Constituent unilateral per decidir-ho tot que es conclouï amb un referèndum.

En Comú Podem i el paper d'Ada Colau L'entrada en escena d'Ada Colau i Barcelona en comú per a les eleccions generals -amb la formació de la coalició catalana En comú Podem- al costat de Podem, Iniciativa per Catalunya i EUiA- és la novetat més positiva d'aquest últim període, després del fracàs electoral de CSQP.

Per què és tan important la implicació de l'alcaldesa de Barcelona en la campanya per a les eleccions generals? Ada Colau és l'expressió més conscient de l'onada de canvi que ens va permetre guanyar les ciutats més importants de l'estat el 24M. El seu discurs clarament de classe és l'únic capaç d'abordar la qüestió nacional de Catalunya, contribuint a la unitat del poble treballador, recuperant, en les seves paraules, «la majoria social pel referèndum». A les eleccions del 27S va sortir un parlament amb clara majoria independentista, però els independentistes no van superar el 48% dels vots. Per tant no es pot dir que hi hagi la legitimitat democràtica suficient per declarar la independència. Però també és cert que tant els resultats del 27S com totes les enquestes d'opinió desde ja fa temps mostren clarament que a Catalunya hi ha una ampla majoria de votants, de més de dos terços, que estan a favor que es celebri un

